

ע"פ 49936/06 - אברהם יצחק, אידו אביהו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 49936-06 יצחק נ' מדינת ישראל
עפ"ג 49854-06 אביהו נ' מדינת ישראל

בפני כבוד הנשיא י' אלון - אב"ד

כבוד השופט י' עדן

כבוד השופט ג' שלו

המערערים

ע"י ב"כ עו"ד א. שלו

אידו אביהו (המערער בעפ"ג 49854-06-06)

ע"י ב"כ עו"ד ל. רוט-חזן

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י פמ"ד - פליוי

פסק דין

השופט י' עדן:

1. המערערים הורשו לאחר שמיית ראיות - המערער 1 ("אברהם") בעבירות של גרם מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, סיוע לאחר מעשה לפי סעיף 260 לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, והמערער 2 ("אידו") בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 בצוות סעיף 382(א) לחוק העונשין.

כנגד המערערים ונאשמה נספת ("לבנת") הוגש כתוב אישום במסגרתו היא הייתה הנואשת 1, המערער 1 (אברהם) היה הנואשם 2, והמערער 2 (אידו) היה הנואשם 3.

על פי כתוב האישום, בתאריך 10.12.2003 בילו מר ניסים אסידז ז"ל ("המנוח") וחברתו במועדון, ובאותה עת בילו במועדון זה לבנת ובנפרד ממנה גם המערערים, ואלו הגיעו למועדון ברכבו של אידו.

לבנת, אשר הייתה בעבר בקשר עם המנוח, פנתה אליו בדברים על רקע פרידתם, והיתה בסערה רגשות אשר גרמה למנוח ו לחברתו לעזוב את המועדון לאחר מספר דקות.

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין

אחר בשם יעד חלייל (להלן: "יעד"), שהינו קרוב משפחה של לבנת, הגיע למועדון, הבחן בלבנת בוכה, והיא וחברתה סייפו לו כי הבחינו במנוח עם חברתו, התנהגות שנותפה על ידי לבנת כפגיעה בכבודה, ויעד אמר לה ולחברתה שידאג להחזיר לבתיהם, אולם קודם לכן יטפל במנוח.

על פי כתב האישום, יעד יצא מהמועדון יחד עם המערערים, ועלה לרכבו של אידו יחד עם לבנת וחברתה. שני המערערים התישבו במושבים הקדמיים ברכב, אברם במושב הנהג, על מנת לנוהג, הוואיל ואידו שתה שתי חריפה. יעד פנה לאידו ביקש ממנו לשבת במושב האחורי, הוא נעתר לבקשתו, עבר לאחור, ויעד התישב ליד מושב הנהג וכיוון את אברם בנסעה, כשהוא מחשש אחר המנוח.

במהלך הנסעה שוחחה לבנת עם המנוח וחברתו בטלפון, במהלך השיחות נטל יעד את הטלפון ושוחח גם הוא עימם, אמר להם כי הוא ממתין לו בחנית המועדון, אמר לו שירצח אותו ודרש להיפגש עם המנוח, ומשהובהר לעד כי המנוח וחברתו עצרו בצומת, החליט לפגוש את המנוח באותו צומת.

יעד כיון את אברם, אשר נהג, משהגינו לעסוק השיר לבני משפחתי יעד, ירד הוא מהרכב, נטל מבית העסק סיכון גדול וחזר לרכב, כשהוא מסתיר את הסיכון מפני לבנת ומפני המערערים. במהלך האירועים האמורים גמלה בלבו של יעד החלטה להמית את המנוח.

יעד כיון את אברם לצומת האמור, וכשהבחין במנוח ו לחברתו עומדים בצומת, והשניים זהוו על ידי לבנת אשר הצבעה בפני יעד עליהם, ביקש מאברם לעזור בצומת, זהה עצר את הרכב בסמוך למקום עומדים של המנוח וחברתו.

אידו ויעד ירדו מהרכב, כשיעד מחזיק בסיכון לצד גופו על מנת לגרום למותו של המנוח. נטען כי אברם הבחן בסיכון אותה החזק יעד כשהוא מודע לכך כי יעד מתקoon לפגוע במנוח, ועל פי כתב האישום, אדם מן היישוב יכול לצריך היה להיות מודע לכך שיעד עלול לגרום למותו של המנוח.

אידו ויעד ניגשו למנוח ו לחברתו ופרץ ויכוח שהפרק לחילופי מהלומות.

על פי כתב האישום, לבנת (הנואשת - 1) הייתה מודעת לכך שיעד זומם לעשות מעשה פשע, לתקוף את המנוח בנסיבות חדא עם אידו ולגרום לו חבלה של ממש והוא לא מנעה זאת מייד ומאידיו ולא מנעה מהם לתקוף את המנוח.

על פי הנטען אברם הבחן בסיכון אותה החזק יעד עוד לפני תחילת היוכחות והמכות, הוא לא ירד מהרכב ולא ניסה למנוע מייד ומאידיו לתקוף את המנוח, ולא מנע מייד להשתמש בסיכון או להוציאה מייד, למורת שהיא מודע לכך שיעד זומם לעשות מעשה פשע, לתקוף בנסיבות חדא את המנוח עם אידו ולגרום לו חבלה חמורה.

אידו הצטרף ליעד, ותקוף את המנוח יחד עמו, כשחברתו של המנוח מנסה להפריד ביניהם ולהרחיק את אידו ואת יעד

מהמנוח לא הצלחה.

לאחר מכן התרחק אידו מיעד והמנוח.

מיד לאחר מכן שלפ' יעד את הסיכון בה החזיק, וזכיר את המנוח 4 דקירות עמוקות בכוונה לגרום למותו. יעד רץ ועלה לרכב בו ישב אברהם במושב הנהג, אמר לו לנסוע מהמקום, אברהם נעה ונסע ברכב מהצומת לפי הכוונת יעד, במהלך הנסיעה זרק יעד את הסיכון מהרכב, ואברהם הסיעו למחוז חפוץ, על פי הכוונתו.

כתוואה מהדקיות התמוטט המנוח, הובהלו באمبולנס לבית החולים ומתה בדרך לבית החולים.

על פי כתוב האישום, יעד גרם בכוונה תחיליה למותו של המנוח, לבנת (הנאשמה 1) ידעה כי הוא זומם לעשות מעשה פשע של תקיפה בנסיבות חמימות, אך לא נקטה בכל האמצעים הסבירים למנוע את עשיית או השלמת המעשה, אברהם (הנאשם 2) יכול היה לצפות לכך שיעד ימית את המנוח בכוונה תחיליה, אך למורת זאת לא מנע ממנו להגיע לצומת ולתקוף את המנוח באמצעות סיכון בצוותא חדא עם אידו (הנאשם 3) ולא נקט באמצעות הסבירים למנוע ביצוע המעשים, ובכך גרם למות המנוח, ובנוסף היה המערער 1 שותף עם יעד בניסיון להכשיל הליך שיפוטי באמצעות העלמת ראיות, אידו (הנאשם 3) תקף את המנוח בצוותא חדא עם יעד, כשהשניים חבו ייחד לביצוע המעשה ואידו, בצוותא חדא עם יעד, גרם למנוח חבלה של ממש, שהתבטאה במוות המנוח.

עד הוועמד לדין, בנפרד, והורשע בעבירה של רצח בכוונה תחיליה.

2. בהכרעת-הדין זיכה בית-משפט קמא את לבנת (הנאשמה 1), מעבירה אי-מניעת פשע אשר יוחסה לה. ביחס לעובדות הקשורות בדברי יעד למנוח תוך כדי הנסיעה, בזמן השותה ברכב, הגיע בית משפט קמא למסקנה כי מעבר לאמריה "**אני רואה לו מה זה**", אין בידו לקבוע כי נשמעו איומים נוספים ברכב בו שהתה לבנת. עוד נקבע כי לו היו נאמרים דברים מפורטים לפיהם בכוונת יעד לרצוח את המנוח, ספק אם הייתה הנאשמה מינחה לו להיפגש עם יעד.

במסגרת ההכרעה בעניינה של לבנת קבע בית משפט קמא את הקביעות העובדתיות לפיהן **"עליה מודיות כל המעורבים באירוע (למעט יעד), כי איש מהם לא ידע ולא האמין, שעומדת להיות פגעה קשה במנוח."** נקבע כי מריאות עלה כי במועדון, וגם לאחר מכן ברכב, הייתה אווירה טעונה, יעד והנאשמת חתרו למגע עם המנוח, נשמעו איומים וגידופים כלפי המנוח, אולם אין בידי בית המשפט לקבוע **"כי הוצגו ראיות המבוססות המסתה הクリיטית הנדרשת, כפי שנקבע בפסקה, להוכחת רכיב הידייעה שאכן עומדת להיות פגעה של ממש במנוח. שכן, אולם גידופים ואיומים עלולים היו, באותה מידת סבירות, להסתTEMים גם במפגש טעון כלשהו, ויכול, ואין לקבוע בהכרח, כי הדברים חייבים היו להוביל למגע פיזי עם המנוח. גם אם ניתן היה לצפות מגע פיזי, יכול היה המפגש להסתTEMים באותה רמת סבירות, בנסיבות כגון אחיזה בצווארן, סטיות, אפילו החלפת מהלומות; אין הכרח שיהיה זה בדרך של ביצוע עבירה מסווג פשע, כגון תקיפה בנסיבות חמימות, פגעה, חבלה חמורה או - כפי שארע, למקרה הצער - קטילת המנוח."**

מכל האמור נמצא בית המשפט קמא להורות על זיכוי לבנת.

מצאתו לנו לנקון להתייחס גם לקביעות העובדות של בית משפט קמא בעניינה של לבנת, הגם שאין היא צד להליכי ערעורים אלו, הוואיל ולביעות עובדות אלו, יש השלכה גם ביחס למערערים, כפי שיפורט בהמשך.

3. ביחס לאברהם (המעורר 1 - הוא הנואם בכתב האישום) נקבע, כקביעה עובדתית, כי הוא הבחן בסיכון אשר בידו של יעד, בעת שזה יצא מהרכב (כל הנראה נפלת טעות סופר בהקשר זה בעמ' 13 שורה 28 להכרעת הדין). נקבע כי מרגע שהבחן אברהם בסיכון, היהתו לו ידיעה בפועל ובכוח כי יעד עלול לבצע מעשה שביא לקטילת המנוח.

בהכרעת הדין נקבע כי במצב זה מצופה היה מאברהם לפעול "במידות ובנסיבות, כדי למנוע מגע בין יעד לבין המנוח, ולכל הפחות לפנות ליעד, שיימנע מלפגוע במנוח ולהזהיר את המנוח. כן מצופה היה ממנו להזעיק את המשטרת". נקבע כי למשל עשה כן, ולא ביצע לכל הפחות ניסיון למנוע את המעשה, התרשל והתרשלות זו הייתה בין הגורמים אשר הביאו לקטילת המנוח.

נקבע כי כקביעה ערכית, ביחס לרף ההתרשלות, האדם הסביר הינו זה המתנהג ברף המצופה ממנו לפי ההכרעה הערכית, וממצוה מאדם המבחן בחבריו נושא סיכון ויוצא לקרה אדם אחר, כי יעשה למניעת המפגש ביניהם.

על פי ההחלטה הדין, החל מהגעת המערערים ולבנת למקום המפגש עם המנוח (גם כאן ככל הנראה נפלת טעות סופר בעמ' 15 שורה 20 להכרעת הדין), מקיימות הריאות "**מסה קריטית להוכחת ידיעה**" של המנוח עלול בסבירות גבוהה להיפגע וברור כי פגעה באמצעות סיכון היא פגעה חמורה מסוג פשוט ולכל הפחות פציעה.

בית משפט קמא מוסיף כי לו היה אברהם עומד לדין בגין עבירה אי מניעת פשע, יתכן והיה בסיס להרשיעו, אלא שהוא לא הוועד לדין בעבירה זו.

אשר לעבירות הנוספות של סיוע לאחר מעשה ושיבוש מהלכי משפט, נפסק כי מהראיות עולה שאברהם הסיע את יעד מהמקום לאחר שזכיר את המנוח, אף סייע לו לסלק את הסיכון באמצעותה ביצע את העבירה, הותיר את המנוח מתבוסס בדמותו, וטענות בדבר פעולה מתוך לחץ או כוונה לדוחה בהמשך למשטרת, אין בהן כדי לבסס הגנה, ויש בהן **"כדי להציג על כל ערכי ומוסרי של ממש"**.

מכל האמור נקבע כי הריאות מבססות תשתיית להרשעת אברהם בעבירת גرم מוות ברשנות כמו גם בעבירות האחרות אשר יוחסו לו.

4. ביחס לאיו (המעורר 2 - הוא הנואם 3 בכתב האישום) נקבע בהכרעת הדין כי מהראיות עולה שהגע עם

רכבו למקום האירוע בו נקטל המנוח, ירד מ הרכב יחד עם יעד, פנה אל המנוח ונצפה דוחף את המנוח בסמוך לפני דקירתו בסכין על ידי יעד.

ביחס לטענת שכנות אשר הועלתה בעניינו של אידו, נקבע כי הוואיל והעבירה אינה עבירות מטרה או כוונה, הרי שגם אם היה אידו שיכור, אין הדבר מהווה מחסום מפני אחריותו, יתרה מכך מהראיות עולה כי אידו תפקד באופן רגיל לכל אורך הפרשה, כך שאין מדובר בשכנות בדרגה אשר שללה את הבנתו בדבר המתרחש באירוע.

נקבע כי מהראיות עולה שאידו ירד מ הרכב עם יעד, חתר למגע פיזי עם המנוח, דוחף את המנוח ואף הכה אותו.

נקבע כי מדובר בתקיפה שבוצעה בצוותא ואין חשיבות לשאלת אם עמדו יעד ואידו זה לצד זה בעת תקיפת המנוח, או שאידו תקף את המנוח בתחילת, ולאחר מכן זו הциדה, ועד תקף את המנוח, וכאשר חברו השני למטרה משותפת הרי שגם אם המטרה התגבשה באופן ספונטני רואים כל אחד מהם מבצע בצוותא.

נקבע כי מטרת ירידת אידו מרכבו יחד עם יעד, הייתה חיזוק ידו של יעד, אם לצורך תקיפת המנוח, ואם לצורך הגנה מפני המנוח, וכי החלוקה שהגנה ביקשה לעשות בין שלבי האירוע הינה מלאכותית, ומדובר באירוע מהווה מסכת אחת.

מכל האמור נפסק כי הוכח שאידו, בצוותא חד עם יעד תקף את המנוח תוך גרים חבלה שהתבטאה בקטילתו, ואידו הורשע בעבירות תקיפה בנסיבות חמימות הגרמת חבלה של ממש, בכך שהשתתף יחד עם יעד בתקיפת המנוח, אשר הביאה לקטילתו.

בגזר הדין הוטל על כל אחד מהמערערים מאסר בעבודות שירות למשך 6 חודשים, מאסרים מותניים, קנס ופייצוי, ועל המערער 1 גם צו מבנן.

הערעורים

5. ערעור שני המערערים הינו על הכרעת הדין, ולחילופין להקלת בגזר הדין. שני הערעורים אוחדו, ופסק דין זה הינו בשניהם.

לטענת אברהם (הערער 1) השאלה העובדתית העיקרית הינה האם הבחין הוא בכך שיעד החזיק סכין בידו אשר באמצעותה ביצע את הרצח, ואימתי הבחן בכך.

טען כי השאלה המשפטית הינה האם הוכח כי לערער 1 - אברהם, היסוד הנפשי של רשלנות, הנדרש להרשעתו

בעבירות גרים מות ברשנות, ולגישתו התשובה שלילית.

נטען כי על בסיס הראיות לא ידע אברהם את מטרת הנסעה, למעט הבאת אידו לبيתו. הוא היה למשה הנג הטורן אשר עליו לפזר את הנוסעים בבתייהם, היה מרוכז בנסעה, השיחה או הקלה שנשמעו מלובנת ברכב לא הייתה מוזרה, והוא לא ידע כלל עם מי ועל מה דיברה בטלפון, לא ראה במהלך הנסעה משחו חשוד והוא כולם מרוכז בנסעה.

נטענו טענות רבות בדבר התעלומות מעובדות העולות מהודעות אברהם, מכך שגרסתו, גם עד מרכזיה בהליך שהוא כנגד יעד, הייתה קוגרנטית. נטען כי בהגיעם לצומת כאשר יעד מכוננו, עצר אברהם את הרכב ללא ידיעה שלו למטרת העצרה, ולאחר העצרה נשאר ברכב אחר ורצה לנסוע לביתו ואין הוא אדם המתערב בעניינים של אחרים.

נטען כי אברהם הבחן בסכין רק כאשר כולם היו מחוץ לרכב, וזאת כאשר יעד נמצא מול המנוח וחברתו, וכי הוא הבחן בסכין לראשונה כאשר יעד נעמד מול המנוח, ולא כאשר יצא יעד מהרכב, וכלל לא יכול היה לצפות כי יעד הצדיד לפני ביצוע הרצח בסכין.

נטען כי לא היה מקום גם להרשות בעבירות שבוש מהלכי משפט וסייע לאחר מעשה, הוואיל יעד חזר לרכב וציווה על אברהם ליטוע מהמקום, והמראות הקשים בהם חזה אברהם מבוצעים על ידי יעד, גרמו לו וחיבבו אותו למלא אחר הוראותיו של יעד, מתוך פחד שאם לא יעשה כן, יהיו חייו בסכנה. עוד נטען כי לא התגבש היסוד הנפשי של מטרת לסייע.

6. **לטעת אידו (המעערר 2), בשל שתי קבועות עובדיות בלבד שאינו בחלוקת הוא הורשע, وكבועות אלו הן - האחת כי אידו ירד עם יעד מהרכב ונפנה אל המנוח, והשנייה כי אידו נצפה דוחף את המנוח, בסמוך לפני דקירתו.**

נטען כי כתוב האישום מתאר ניתוק הקשר הסיבתי בין אידו לבין מותו של המנוח, ואף על פי כן, הורשע בגין חבלה שהתבטטה במוות המנוח. נטען כי לצורך הרשעה היה צריך בהוכחת חבירה משותפת של אידו ליעד, כך **ששניהם "חברו יחד לביצוע המעשה"**, ולא פורט בהכרעת הדין כיצד הכוח לגישת בית משפט קמא קיומה של אותה חבירה משותפת.

נטען כי ביחס לנשימת 1 אשר זוכתה, נקבע כי לא ניתן היה לצפות בזמן אמת כי אידו יתלווה אל יעד ויתקוף עימיו את המנוח ומכאן כי לא קיימת כל ראייה לחברה מתוכננת של אידו ליעד, وكביעה זו היה על בית משפט קמא להחיל גם על אידו.

נטען כי בית משפט קמא נמנע מהכריע בשאלת מי דחף לראשונה את מי, המנוח את אידו או להפר, וכי הקביעה לפיה יתכן והמנוח דחף את אידו, זה השיב לו דחיפה ואז התרחק מהמנוח ומיעד, אינה מתישבת עם העבירה בה הורשע.

נטען כי התקשרות אידו למנוח וליעד לא הייתה למטרת תקיפה, וכי אין בכך שהוא דחף את המנוח בתגובה לדחיפה של המנוח אותו, כדי לעלות לרף פלילי; תגובה זו היא בגדר הגנה עצמית; הראיות מצביעות על אף מעורבות מצד אידו,

ואין כל תמייה לקביעה כי בשעה שירד מ הרכב היה זה לצורך יצירת מצב הנוגע לתקיפה או גרים חבלה למנוח.

עוד נטען כי היה על בית משפט קמא לקבע שהמעורער היה שיכור בעת האירוע, שיכור מוחלט; באחריות רבה לא נוג ברכב וגם לא ישב מקדימה; בעת שעוכב לא נלקחו ממנו דגימות ולא בוצעה דגימה אלא 13 שעות מאוחר יותר, ללא הסבר; טענת השכורות לא העולטה בגין הגנה מחמת שכורת אלא, כי שכורת אידו, הימנעתו מלנהוג, ואי השתתפותו בשיח שברכב, כל אלו מוכיחים כי לא חבר ליעד ביצוע העבירה.

טען כי על פי קביעות בית משפט קמא לא ניתן היה לקבע כי ברכב נשמעו אויומים ברצח, וקבעה שכזו אכן נקבעה בעניינה של הנאשמה, חלק מנימוקי זיכוי, ואת המסקנה העובדתית זו היה צריך להשילר גם על עניינו של אידו, שכן אם לא נשמעו אותם אויומים ברכב, מנין יכול היה אידו להסיק כי עומד להתקיים מפגש עם המנוח.

טען כי היה צורך ליחס ממשמעות לכך שਸמור לדקירת המנוח היה נכון במקום רק יעד שהורשע ברציחתו, וההתפצלות לפיה היה ניתן בין אידו למנוח, לאחריה לא בוצעה דקירה, אלא נמשכה קטטה בין המנוח לבין יעד ולאחריה נזכר המנוח, התפצלות זו צריכה הייתה לקבל משקל בהכרעת הדין, שכן לטענת אידו הוא לא נכח ברגע הדקירה.

מכל האמורטען כי יש לזכות את אידו מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

7. לטענת ב"כ המדינה ה החלטה להעמיד לדין את אברהם (המעערר 1) הינה לא רק מכוח העובדה שהוא היה במקום, אלא גם מכוח זה שהוא הסיע את יעד לשם. נטען על הלך הרוח שהוא ברכב, וכי נשמעו דברים, וזה אשר ביצע את הרצח דבר בטלפון ליד אברהם, קבע פגישה, יצא מ הרכב ואברהם ראה סcin.

טען כי סימני האזהרה שאברהם היה צריך להתייחס אליהם היו אוירה טעונה, חילופי מילים וקללות, ובעצם העובדה שאברהם ראה את הסcin הוא געשה מודע לתוצאה האפשרית.

ביחס לאידו (המעערר 2)טען כי חברה ותוכנן לתקוף יכולה להיות ספונטנית. ביחס לטענת השכורותטען כי הוא היה ער מספיק למצוות שהתרחש, מעצם כך שירד מ הרכב עם הרוצח.

ביחס לאידו נאמר ע"י ב"כ המאשימה, כי הוא לא היה מודע לסיכון, ואולם, כאשר יעד פנה אל המנוח "**כשהוא טען**" והמעערר 2 הולך אליו, הרי בכך הוא הפרק שותף לתקיפה ולחבלות שיכולה להיגרם מצבי הדברים הנ"ל.

דין והכרעה

8. לאחר שנשמעו ונשקלו טענות הצדדים, באתי למסקנה כי שני הערעורים בדיון יסודם, יש לקבלם באופן חלקו.

ביחס לאברהם, המערער 1, יש לזכותו מעבירות גرم מוות ברשלנות ומעבירת שיבוש מהלכי משפט, ולהוותיר את הרשעה בעבירות סיוע לאחר מעשה.

ביחס לאיידו, המערער 2, יש לקבל את העrüור כך שההרשעה בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש תבטול, ותחתייה יורשע המערער 2 בעבירת תקיפה סתם.

כפועל יוצא מכך יש לבטל את רכיבי העונשה שהוטלו בגין הדין, ולהטיל על המערערים מאסר מותנה בלבד.

איןני מוצא מקום להתערבות בקביעות העובדיות של בית משפט כאמור, הן בשל כך שהתערבות כזו שמורה למקרים חריגים ביותר, ואין נסיבות המצדיקות זאת במקרה זה, והן לאור כך שהמחלקת העובדיות מצומצמת ביותר, הלכה למעשה.

המסקנה בדבר היזוכי החלקי ושינוי סעיפי העבירה כאמור הינה על בסיס התשתית העובדיות אשר נקבע בהכרעת הדין כי הוכחה.

להלן הנימוקים למסקנות דלעיל.

המעערר 1

9. בעבירות גرم מוות ברשלנות היסודות אשר יש לבדוק הינם קיומה של חובת זהירות, הפרטה, קיומה של התוצאה והקשר הסיבתי לכך. יש לבחון האם אדם מן היישוב יכול היה לצפות בנסיבות הקונקרטיות, את התרחשויות התוצאה והנזק אשר נגרם.

אין חולק כי הרשלנות הינה בבחינת "יסוד יוצא דופן של אחראיות בפליליים" (מ. קרמניצר, על הרשלנות בפליליים יסוד נפשי, יסוד עובדתי או שניהם גם יחד, משפטים כד' תשנ"ד, בעמ' 74).

הדין הישראלי אימץ את זהות בין יסודות עולת הרשלנות בדיי הנזקון ליסודות העבירה של גرم מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין. ר' ע"פ 4188/93 **ליוי ואוח' ב' מ"י** (פ"ד מט(1), 539 בעמ' 553).

במסגרת תיקון מס' 39 לחוק העונשין בוצע שינוי מסוים להגדלת הרשלנות, והוא נקבע בסעיף 21 לחוק העונשין כדלקמן:

"(א) רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה

לتوزצות המעשה, הנמנים עם פרטיה העבירה, כאשרם מן היישוב יכול היה,
 בנסיבות העניין, להיות מודע לאותו פרט, בלבד -

- (1)   **שלענין הפרטים הננותרים היהת לפחות רשותה כאמור;**
- (2)   **שאפשרות גריםת התוצאות לא הייתה בגדר הסיכון הסביר.**
- (ב)   **רשותה יכול שתיקבע כיסוד נפשי מספיק רק לעבירה שאינה מסווג פשוט.**

בע"פ 732/00 **יעקובוב נ' מ"י** פ"ד נ(2) 534, נפסק כי השינוי האמור, ביחס למבחן הצפויות הסבירה, לא שינה את אמות המידה אשר היו קודם לכך - "אין בביטוי "אדם מן היישוב", שהמוכיח השתמש בו כאמור כביטוי נרדף לביטוי "אדם סביר", כדי לשנות את אמות המידה המקובלות לבחינת היכולת לצפיה סבירה של הסיכון". (שם, בעמ' 545).

ר' דנ"פ 938/02 **יעקובוב נ' מ"י** פ"ד נ(4) 385, שם נדחתה העתירה לקיום דין נוסף בפסק הדין בע"פ 732/00 דלעיל, ונפסק, בעמ' 393 כדלקמן:

כהורת סעיף 21 לחוק העונשין, הדמות המרכזית בהגדרת הרשות מגלים אותה "אדם מן היישוב", והשאלת העיקרית המציגה עצמה לפני בית-המשפט היא אם אדם מן היישוב היה יכול לצפות, בנסיבות העניין, כי מעשהו יגרום לתוצאה אשר נגרמה, קרא למותו של אדם. היה יכול לצפות, אף שלא צפה ולא היה מודע בפועל לאפשרות גריםת המוות. מקרה צפיה זו מוצאת -

כהורת סעיף 21(א)(2) לחוק - אפשרות גריםת תוצאות שהן בגדר הסיכון הסביר.

אותו אדם מן היישוב, ידענו כמובן, הוא חלוף-דיבור לאדם הסביר, ידידנו הוירטואלי המלאוה אותנו משכבר הימים במשפט הנזקין, בעבירה של גריםת מוות ברשותם ובמוקומות אחרים בדין. אותו אדם סביר אינו אלא בית-המשפט, הוא-עצמו, ומתוך שיש זהות בין אותו אדם מן היישוב לבין בית-המשפט, קל לעיו על בית-המשפט לדעת מה היה האדם הסביר יכול לצפות מראש, קרא: מה היה חייב לצפות מראש. ובלשונו של הנשיא שmag בע"פ 686/80 סימן-טוב נ' מדינת ישראל [10], בעמ' 264 (כפי שצוטט בפסק-הדין נושא העתירה, שם [1], בעמ' 546-547):

"האדם הסביר אינו תוצר של מושצע סטטיסטי אלא מידגם, המורכב מתכונותיהם של יצורי-אנוש, המשקפים את הערכים והתפיסות של חברתו. דא עקא, מבחן משפטו, בו משתקפת, בין היתר, גם מדיניות המשפטית של הערכאות השיפוטיות, הופך בשל תוכנות האמורה למיעוד בתחולתו; הינו, ככל שהוא מटבṭא בהיקף תחולתו נוצרת צמידות או הקבלה ביןו לבין המטרת המיחודה, אותה באה המדיניות המשפטית האמורה לשרת. כאשר מדובר, למשל, על עיזובה של אמת המידה, שעלה-פה נמדד הקיום של חובת זהירות כלפי הזולת, הרי... עשוי בית המשפט 'להකפיד ולהחמיר כדי שלא יקופחו חי אדם...'".

הפרת חובת זהירות קשורה בסטנדרט זהירות הנדרש ממי שמיוחסת לו עבירה הרשלנות. יש לבחון אם התוצאה נגרמה עקב המעשה או המחדל, ולצד זאת לבחון את מבחן הזהירות אותו יש ליחס לאדם מן היושב.

נקודות המוצא הינה בהעדר התקיימות של יסוד המחשבה הפלילית הקבוע בסעיף 20 לחוק העונשין.

סעיף 18(ג) לחוק העונשין מגדר "Ճידל" - "**הימנעות מעשייה שהיא חובה לפי כל דין או חוזה**".

UBEIRAT AI MINIUTA PESHA, LEUMOT ZAT, HINA UBEIRA NAFERET VISOUDOTIA SHONIM, HAN HISOD HAUBUDATI VEN HISOD HANEFSSI, VAIN ZIKHA YISERAH BIN UBEIRA ZO LUBEIRAT GERM MOTOT BRASHLONOT, AF CI YITCAN VONSIBOT MASIMOT YICOL VIKIMO AT SHETI HUBEIROT.

10. העובדות המהוות את הבסיס לפסק הדין בערעור הין אלו אשר בית משפט קבע כי הוכחו בפנוי, והן בלבד, ואני מוצא מקום להתערבות בקביעותם העובדיות.

בגדר העובדות הרלבנטיות למעורערים צרכות לבוא גם הקביעות העובדיות אשר פורטו בחלק של הכרעת דין המתיחס ללבנת, אשר הייתה כאמור הנאשمت 1 בכתב האישום, ואשר זقتה.

קביעה עובדתית במסגרת הכרעת דין ביחס לנאמם מסויים, יכול ויהיו לה משמעות גם ביחס לנאים אחרים, וכן הוא בענייננו, שכן, הקביעות העובדיות אשר בעקבותיהן זقتה מי שהיתה הנאשمت 1 באותו כתב אישום עם שני המעורערים כאן, הן קביעות המתיחסות לאשר ניתן היה להסיק מדברים שנאמרו או לא נאמרו במהלך נסיעתם המשותפת במכונית, ובדבר הנסיבות של אירוע דוגמת האירוע אשר לבסוף אירע.

הקביעות העובדיות שב הכרעת דין הן כדלקמן:

נשמעו ברכב גידופים כלפי המנוח, לרבות מפני הנאשمت 1 (לבנת); לא נאמרו דברים מפורטים לפיהם בכונת יעד לרצוח את המנוח; הנאשمت 1 בิกשה מיעד שלא יעשה דבר והוא הופטה מהפגיעה במנוח; איש מהמעורערים, מכל המעורערים למעט יעד, לא ידע ולא האמין שעומדת להיות פגעה קשה במנוח; הייתה אווירה טעונה במוועדן וגם ברכב; אין ראיות אשר יביססו הוכחת ריבב ידיעה כי אכן עומדת להיות פגעה של ממש במנוח, והגידופים והאויומים אשר נשמעו עלולים היו באותה מידת סבירות להסתאים גם במפגש טעון כלשהו, ויכוח, וכן לקבוע בהכרח כי הדברים חיבבים היו להוביל למגע פיזי עם המנוח, וגם אם ניתן היה לצפות מגע פיזי, יכול היה להסתאים באותה רמת סבירות בנסיבות ה已久ן אחזיה בצווארן, סטיירות, החלפת מהלומות, אך לא בהכרח בעבירה מסווג פשע; ו"**קשה לקבוע**" כי הייתה לנאשمت 1 הידיעה כי עומדת להתבצע עבירה, ואם תבוצע היא תהיה מסווג פשע.

הgam שאין מדובר בקביעה עובדתית, אלא במסקנה, להלן קביעת בית משפט קמא ביחס לאשר יכולה הייתה הנאשمت 1 (לבנת) לבצע כדי לעצור את העימות. יאמר כבר עתה, כי קביעה זו של בית משפט קמא, לא צריכה הייתה להיוותר

בעניינה של הנואשת 1 בלבד, שכן התשתיות העובdotית ישמה ורלבנטית גם ביחס למערער 2, אז קביעה בית משפט קמא, בעמ' 12 להכרעת הדין:

"עליה מהראיות, כי הנואשת אף פנתה ליעד וביקשה, כי לא יצא להתעמת עם המנוח, ואף צעקה עליו להפסיק כשהחל ברגע עימו. אך בשלב זה הדברים קרו מהר מאוד, ומעבר לצעקות כלפי יעד (שאכן עליה מהראיות שצעקה), קשה למצוא פעולות נוספות שיכולה הייתה לבצע כדי לעזור את העימות".

מסקנה זו של בית משפט קמא, על כי **"קשה למצוא פעולות נוספת"**, שיכולה הייתה לנואשת 1 לבצע, וכי בשלב זה הדברים **"קרו מהר מאוד"** הינה מסקנה רלבנטית ושימה גם לגבי אברהם, הנואש 2, וושומה לגביו, שולל הן את המסקנה כי ניתן היה ליחס לו עבירה של אי מניעת פשע, והן את עבירת גרם המות ברשלנות, אשר בית משפט קמא הרשינו בה.

קביעה עובdotית נוספת של בית משפט קמא הינה כי אברהם חזה לראשו בסכין בידיו של יעד, כאשר זה יצא את הרכב. אברהם לא היה מודע לקיומה של הסכין, ולא חזה בה עובר ליציאת יעד את הרכב. לעובדה זו חשיבות ביחס לטיב ההתנהלות אשר הייתה בתוך הרכב לפני שנעצר בצומת, וביחס לנקודת הזמן בה ניתן ליחס צפויות לאברהם.

11. בהינתן עובdotות אלו, יבחנו להלן יסודות עבירה גרם מוות ברשלנות המוחסת למערער 1, ומסקנותיה היא כי אין הם מתקיימים.

המסד העובdotי האמור מביא למסקנה כי המערער 1 לא יצר מצב של סכנה למנוח, ולא הוא אשר הביא ליצירת הסיטואציה בה עמד המנוח בסכנה, אשר לבסוף התממשה.

המערער 1 הסיע אדם אשר כלל לא ידע שנושא הוא סכין. המערער 1 כלל לא ידע שהאדם אשר הוא מסיע הינו בעל כוונה לבצע עבירה כלפי המנוח. אין כל נתון או ראייה אשר מכוחם ניתן ליחס למערער 1 צפיה של אופרות החזקת סכין ע"י יעד.

מסקנות של בית משפט קמא ביחס לנואשת 1, בדבר אי ידיעתה את כל אלה, נוכנות ושימות גם ביחס למערער 1, הוא הנואש 2. הדברים שנאמרו, או לא נאמרו, ואשר מכוחם הוסקה המסקנה המזכה לגבי הנואשת 1, הינם אותם דברים שצרכיהם להביא אותה קביעה ביחס לנואש 2 (המערער 1), שכן התהלהר כלו, מרגע היציאה מהמועדון, ועד לארוע, היה בנסיבות כולם גם ייחד. כל הדברים אשר נאמרו ונשמעו באוזני הנואשת 1, גם באוזני הנואש 2 נשמעו, ואלו שלא נשמעו על ידה גם לאוזניו לא באו.

מכאן, שהמערער 1 לא יצר את המצב המסוכן, ועוד לנקדזה שבה ראה הוא את הסcin, אין לומר כי הפר הוא חובה זהירות כלשהי.

בבחן בודק את מצבם של המרכיבים הבלתי ניתנים לוייסוס, ובודק אם יש סימני נזק או איבוד.

נקודות הזמן האמוריה הינה הנΚודה בה יעד יצא את הרכב, שכן זו נקודת הזמן בה המערער 1, אברהם, רואה לראשונה כי בידיו של יעד סכין.

המסקנות אלה הגיעו בבית משפט קמा מעלות שאלת עקרונית בדבר החובה של אדם לפעול, כאשר לא הוא זה אשר יצר את המצב ואת הסכנה. הוראה שקבע החוק ביחס לכך מצויה בחוק לא תעמוד על דם רעך, התשנ"ח - 1998. איןני מוצא מקום לנתח את הוראות חוק זה אל מול הוראות עבירות גרים מוות בירושלים, ואומר אף כי חוק זה קובע חובת הושתת עזרה, וזאת "ambilי להסתכן או לסקן את זולתו", והעובר על הוראות החוק דין קנס.

אכן, בעבירות גרם מות ברשלנות, חלק מקביעת יסוד חובת זהירות כמו גם מבחן הצפיפות קשור במדיניות שיפוטית, שכן אין עסקין במידעות בפועל, אלא במידעות בכוח, אשר הינה תוצאה קביעה בית משפט בדבר הסטנדרט הראו. יחד עם זאת, אין משמעות הדבר כי עבירה זו, המהווה חריג לכללי האחריות במשפט הפלילי, תהווה פתח במסגרתו יבואו נסיבות דוגמת אלו שבענינו.

הgam שמצוים אנו בעבירה בחוק העונשין, אשר העקרונות הבסיסיים חריגים לדין הפלילי, ובפרט לעקרון לפיו אין עונשין אלא אם מזהירין תחילה, עדין יש לצמצם את התחוללה, לאשר נמצא באופן ברור בגדרי הוראת סעיף 21 לחוק העונשין. העקרונות הבסיסיים בדיין העונשין, צריכים להזכיר גם על קביעות במסגרת עבירה זו, ועל התוכן אשר נזקק אל הדרישה להימנע ממחдел,מאי עשיית המעשה.

המערער 1 היה בתוך הרכב, במושב הנהג, בנקודת הזמן בה ראה הוא את יעד אשר נמצא באותו רגע מחוץ לרכב, אוחז בסכין.

המעערר 1 לא ביצע כל מעשה אשר הביא למצב הדברים האמור, או אשר ניתן ליחס לו כי צפה במצב דברים זה. אחריות יכולה להיות מיוחדת לו בגין מחדל, ומחדל בלבד. מחדל זה אשר בית משפט קבע קובע כי הינו בבחינת הפרת חובת זהירות המוטלת על המערער 1, הינו מחדלו מלמנוע מיעד, את ביצוע הדקירות של המנוח, תוך זמן קצר ביותר לאחר מקום, כאשר הוא מחוץ לרכב, והמערער 1 ברכב.

איןני מוצא כי יש להטיל, במסגרת עבירות גרם מוות ברשלנות, את החובה על אדם לעמוד עצמו בסיכון של ממש, לצתת מיד את הרכב, ולנטרל את האוזח בסיכון. הטלת חובה כאמור אינה בגדר דרישת סבירה למעשה אשר יהיהו יציאת ידי חובת זהירות, ככל שזו קיימת בכלל.

בזכיר, כי המערער 1 לא יוצר את המצב, ולא פעל באופן שהקים עליו חובת זהירות.

הקביעה של בית משפט קמא בגין נאשנת 1 על כי בשלב זה הדברים קרו מהר מאוד, ו"קשה למצוא פעולות נוספת שיכולה היתה לבצע כדי לעצור את העימות", נכונה ושימה אף ביתר שאת בגין לסייעו באלה בה היה המערער 1. בណקודה בה רואה הוא את הסיכון, הוא בתוך הרכב, האוחז בסיכון מוחץ לרכב, ותוך זמן קצר ביותר מבוצעת הדקירה.

כך הוא גם בגין לקביעת בית משפט קמא בדבר האפשרות לייחס לעערער 1 עבירה של אי מניעת פשע, ואני מוצא כי ניתן היה לייחס לו עבירה זו. לא ארחיב בעניין זה, שכן אין זו העבירה בה הועמד לדין.

מכל האמור, אין לייחס לעערער 1 את החובנה, או הפרה של חובה, אשר יוחסה לו ע"י בית משפט קמא, ויש לבטל את הרשותו בעבירות גרם מוות בירושלים.

ב בגין לעבירות שיבוש מהלכי משפט - עבירה זו מיוחסת לעערער 1 מכוח העובדה שלאחר ביצוע הדקירות, תוך כדי כך שהוא מסיע את יעד, יעד זורק את הסיכון מתוכן הרכב. אין מדובר במעשה אשר בוצע ע"י המערער 1, אין מדובר במעשה אשר לעערער 1 הייתה שליטה עליון, ופעולות השיבוש לא נעשתה על ידו. משכך, יש לזכות את המערער 1 גם מעבירת השיבוש.

ב בגין לעבירות סיווע לאחר מעשה לפי סעיף 260 לחוק העונשין - בשלב הראשון, כל עוד מבצע הדקירה נכנס אל הרכב עם הסיכון, אין לייחס לעערער 1 את ביצוע העבירה, הויל ומדובר בסיטואציה בה רואה הוא נגד עיניו ביצוע של מעשה כה קשה ובלתי צפוי, וזאת שהסכנה המיידית והמוחשית, אם לא ישמע ליעד, האוחז בסיכון, עומדת לפניו. קשה אף לייחס לעערער 1 כי באותו שלב, עשה הוא את המעשה בכוונה שהמבצע ימלט מעונש.

לעומת זאת, מנוקדת הזמן בה הושלכה הסיכון ע"י המבצע, הרי שההמשך הסעתו ע"י המערער 1, מעד עלכו לסייע לו להימלט. משלב זה מתקיימים יסודות העבירה לפי סעיף 260(א) לחוק העונשין, ויש להותר את הרשות המערער 1 בעבירה זו.

לסיכום, בעניינו של המערער 1, יש לבטל את הרשותו בעבירות גרם מוות בירושלים ושיבוש מהלכי משפט, ולהותר את הרשותו בעבירה של סיווע לאחר מעשה.

המעערער 2

12. הדברים האמורים לעיל בעניינו של המערער 1, בגין לתשתיית העובדתית המהווה את הבסיס לקביעת אחראיותו, ישימם גם בעניינו של המערער 2.

המעערער 2, כמו ערער 1 וכנאשנת 1, לא היה מודע בשום שלב לכוונתו של יעד לבצע את אשר ביצע. לא אחוור על

הדברים שנכתבו לעיל בעניינו של המערער 1, כולל יישומים גם כן.

יתריה מכך, אין כל מחלוקת כי המערער 2 לא ראה את הסיכון באף שלב. לא לפני יציאת יעד מהרכב ולא אחרי יציאתו מהרכב.

لتשתיית העובדתית האמורה חשיבות ביחס למערער 2, שכן הבסיס לכך שמיוחסת לו תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש, הינו בהיותו בבחינת שותף למבצע, יעד.

בהתנחת העובדתית האמורה, לא ניתן לייחס למערער 2 שותפות ולא ניתן לייחס לו חלק כלשהו ביצוע הדקירות ע"י יעד.

אין מחלוקת כי המערער 2 תקף את המנוח. תקיפה זו יכול והיתה לאחר שהמנוח דחף אותו קודם לכך, יוכל והיתה תקיפה ראשונית של המערער 2 את המנוח. כך או כך, מדובר בתקיפה של המערער 2 את המנוח, ואין כל ראייה אשר תוכל להצדיק הגנה עצמית, גם אם המנוח דחפו קודם לכך.

המדובר בתקיפה או דחיפה, אשר נעדרים כל חבלה כתוצאה מהם. מדובר בתחלתו של האירוע, עוד לפני החל החלק השני במסגרתו יעד ذוקר את המנוח.

גם אם כפי קביעת בית משפט קמא, מטרת ירידת המערער 2 מהרכב הייתה חיזוק ידו של יעד, הרי שלא היה מדובר במידעה בדבר האפשרות הקשורה בשימוש בסיכון, ותווצה אפשרות כפועל יצא מכך, שכן לא הייתה למערער 2 כל ידיעה על קיום סיכון, או על כוונתו של יעד.

זאת ועוד, לא הייתה כל אינדיקציה לכך שעומדת להתבצע תקיפה העולה לגדר עבירה מסווג פשוט, וכל האמור לעיל ביחס לנשימת 1, כמו גם ביחס למערער 1, נכון וישים גם כן.

מכאן, שאין לקבוע שהמערער 2 חבר אל יעד למטרת משותפת, אשר קשורה או ניתן היה לצפות במסגרתה, לדקירה של המנוח.

אכן, ביצוע בצוותא חדא, וחבירה לצורך כך, יכולים להתגשים גם באופן ספונטני, אולם אין מהתשתיית העובדתית אשר נקבעה ע"י בית משפט קמא, האפשרות להגיע למסקנה כי הייתה חבירה, גם לא באופן ספונטני.

קיימות חשיבות לשאלת האם לאחר שמערער 2 תקף את המנוח הוא זו הצדיה, או שהוא הוא יעד הייחודי זה לצד זה בעת תקיפת המנוח בדקירות ע"י יעד. לעובדה זו יכולה להיות חשיבות בהערכתה לשאלת האם הייתה אכן חבירה

ספונטנית לאירוע הדקירות. יתכן מצב שבו אם הייתה קביעה עובדתית שהמערער 2 נותר לצידו של יעד, היה הדבר יכול לעולות כדי חכירה ספונטנית. הדבר מובא מעלה מן הוצרך, שכן גם אם כך היה, עדין אין בכך כדי תשובה ברורה וחד משמעות כי הייתה חכירה ספונטנית. ואולם, מצב בו אף אין קביעה עובדתית כאמור, ותייחסן האפשרות כי המערער 2, לאחר שתקף את המנוח, זו הצדה, ולמעשה הסטיימה מעורבותו באירוע אלים אל מול המנוח, משמעו כי לא ניתן לקבוע כי קיימת כאן חכירה, אף לא ספונטנית.

משמעות האפשרות שהמערער 2 עומד בצד, ולפתע המבצע של הדקירות מוציא סיכון אשר המערער 2 כלל לא ידוע על קיומה, ואין ראייה כי הוא מעלה על דעתו אפשרות של דקירות, הרי שאין לומר כי קיימת חכירה, לא ספונטנית ולא מתוכננת.

זאת על רקע האמור לעיל, בדבר העדר כל מודעות לאפשרות של עבירה אלימות מהסוג שבוצע לבסוף.

התשתיות העובדתית הנותרת הינה כזו שככל אשר ניתן לייחס למערער 2, בבחינת מעשה פיזי שביצעה, הוא מכח או דחיפה שלו את המנוח. האפשרות כי עבר את המקום, הינה אפשרות קיימת, אשר אין להתעלם ממנו, וממשמעותה, כי נוצר ניתוק בין האירוע בתחילתו, בו מעורב המערער 2 ואשר במסגרתו תקף את המנוח, לבין האירוע בו יעד מוציא סיכון אשר עליה לא ידע המערער 2, ובמציע את הדקירות. ניתוק זה בין שני האירועים, על רקע האמור לעיל, שולל "יחס" של חכירה או שותפות לאירוע הדקירה.

אשר לטענה כי המערער 2 היה שיכור - בהעלאתה יש ניסיון לשנות קביעה עובדתית של בית משפט קמא, אשר אין כל מקום לה, מה גם שמההתנהלות עולה כי גם אם שתי אלכוהול, אין ראייה לדרגת השכרות הננטענת על ידו. לאור זאת, יש לדוחות את הטענה בדבר שיכרות.

מכל האמור, יש לזכות את המערער 2 מהעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש, ולהרשיעו בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

הענישה

13. **משחוכים המערערים מהעבירות המרכזיות כאמור לעיל, הרי שכן משמעות על הענישה המוטלת.**

הענישה אשר צריכה להיוותר לאור ההוטרה של עבירות סייע לאחר מעשה ותקיפה סתם, בנסיבות המתוארכות לעיל, הינה ענישה צופת פני עתיד בלבד.

לפיכך יש להורות על ביטול עוני המאסר על דרך עבודות שירות, המאסר המותנה והקנס, כמו גם צו המבחן שהוטל על המערער 1, ותחום לקבוע כי על כל אחד מהמערערים יוטל מאסר על תנאי של שלושה חודשים, וכל אחד מהם

ישא בעונש זה אם במשך שלוש שנים מהיום יעבור על עבירה לפיה הורשע.

ביחס לרכיב הפיצוי למשפחה - משוזכו המערערם מהעבירות המפורחות לעיל, ומורשעים הם כאמור, הרי שתוצאות הדברים הינה כי לא מיוחס להם חלק בגרימת התוצאה הטראנית. לפיכך אין מקום להוותיר את רכיב הפיצוי על כנו, ויש להורות על ביטולו.

סוף דבר

14. לאור כל האמור, יש לקבל את שני הערעורים באופן חלקו, ולהורות על ביטול הרשות המערער 1 בעבירות גרם מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, ושיבוש מהלci משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, ולהוותיר את הרשותה בעבירה של סיוע לאחר מעשה לפי סעיף 260 לחוק העונשין, וביחס לumarur 2 לבטל את הרשותה בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות חבלה של ממש לפי סעיפים 380 + 382(א) לחוק העונשין, ולהרשייע בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ביחס לענישה, יש להורות על ביטול כל רכיב הענישה שהוטלו ע"י בית משפט קמא בגזר הדיון, ותחתום להטיל על כל אחד משני המערערם מסר מوتנה לתקופה של 3 חודשים, אשר כל אחד מהם ישא בו אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על עבירה לפיה הורשע.

כך אציע לחבר".

וואל עדן, שופט

הנשיא נ. אלון :

אני מסכימ ומצטרף למסקנותיו של חברי השופט נ. עדן.

**יוסף אלון, שופט
בשיה**

השופת ג' שלו:

אני מסכימה ומצטרפת לחוות דעתו של חבר ה השופט י.עדן.

גילת שלו, שופטת

אשר על כן הוחלטפה אחד לקבל את ערעור המערערים, באופן חלקית, כמפורט בפסק דין של כב' ה השופט י.עדן.

ניתן היום, ד' אלול י"א אלול תשע"ו, 14 ספטמבר 2016, בנסיבות הצדדים ובאי כוחם.

גילת שלו, שופטת

Յօալ Ադն, Շոփտ

Յօսբ Ալոն, Շոփտ

Նշիա - Աբ"ד